

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 25. Theodoræ obitus. Isaacus Comnenus Imp.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. anno millesimo quinquagesimo octavo
A.C. 1057. acta.

§. XXV.

*Theodoræ obitus. Isaacus Comnenus
 Imperator.*

Cedr. p. 791. Illa vero tempestate Græcis imperabat
Zonar. lib. XVII. c. 29. Isaacus Comnenus. Nam Theodora,
 cum esset jam anus, & mortuo Constantino Monomacho, ineunte mense Decem-
 bri, anno millesimo quinquagesimo quarto, sola Imperatrix superstes, nullum salu-
 lutavit Imperatorem, ut obsequeretur suasionibus Spadonum suorum, qui ejus
 nomen & auctoritatem obtendentes rerum potiebantur, præcipua Imperii munia inter se partiti. Ipsa, licet vetula, plurimos Regni annos sibi pollicebatur, validis corporis viribus fisa, & adulatione quorundam monachorum, qui eam pluribus sæculis sanam & incolumem futuram promiserant, delusa. At non plus anno uno & novem mensibus regnavit.
Scylitz. Leone Acridano Bulgarorum Archiepiscopo vita functo Theodulum Monachum, patria Iconiensem, Monasterii S. Mocii Abbatem, scientiarum quidem profanarum rudem, sed Theologica Disciplina apprimè excultum & virtutibus ornatissimum subrogavit. Itaque Theodora, postquam Solium Græcorum tenuisset toto anno millesimo quinquagesimo
 quino

quinto, & quinquagesimo sexto usque ad Sæculum XI.
 diem vigesimam secundam Augusti anno A.C. 1057.
 Salutis 1056. Mundi conditi sexies mille-
 simo quingentesimo sexagesimo quarto,
 Indiétione nona, obiit, nunquam matri-
 monio ligata. Cum ea Basilii Macedo-
 nis stirps extincta est.

Ad extrema deductam Evnuchi im-
 pulerunt, ut Imperatorem pronunciaret
 Patricium Michaellem Stratioticum, se-
 nio gravem, solius belli artibus instru-
 ctum, sed cetera Imperio imparem.
 Hinc post breve tempus seditiones in
 eum commotæ, & tandem decima Junii
 anno Salutis millesimo quinquagesimo se-
 ptimo, Mundi sexies millesimo quingen-
 tesimo sexagesimo quinto, Indiétione de-
 cima, Isaacus Comnenus Imperator sa-
 lutatus. Michael quidem bellum adver-
 sus æmulum gerere parabat, sed ante
 duorum mensium lapsum loco cedere co-
 actus est. Ubi Patricii complures Isaa-
 cum Civitati Constantinopolitanæ im-
 minere sciverunt, die ultima Augusti
 summo mane ad S. Sophiam sequente ma-
 gno agmine confluunt clamantes; de-
 scenderet Patriarcha, instare enim diffi-
 cillimum negotium, atque ipsius consilio
 opus esse. Tunc autem adhuc dum Mi-
 chael Cerularius sedebat, qui in suo con-
 clavi obseratis foribus manens, & descen-
 dere nolens, misit nepotes suos, qui ad

Hist. Eccles. Tom. XIV.

T

se

Sæculum XI. se referrent, quid Patricii vellent. Cum
A.C. 1057. vero seditiosi minarentur, se Patriarchæ
 nepotibus mortem esse illaturos, nisi pro-
 tinus ipse veniret, descendit, vestibis
 Pontificiis ornatus, & indignans, quod
 Patriarchæ vis pararetur. Tum eum in
 Ecclesiam portatum prope Altare collo-
 cant, & rogant, ut iuramentum eorum
 Scripto Michaeli traditum ab ipso repe-
 teret, moxque Comnenum Imperatorem
 proclamant, & omnes, Reipublicæ ho-
 stes, illos esse edicunt, qui non consen-
 tirent. Nemo prius Michaeli Patriar-
 cha, hanc electionem sibi probari, pro-
 fessus est, consentiente etiam Theodoro
 Patriarcha Antiocheno tunc præsentem, &
 exclamante, diruendas esse Optimatum
 ædes, qui repugnarent.

Illico Patriarcha Constantinopolita-
 nus ad Comnenum nuncios misit, qui
 monerent; iter Constantinopolim acce-
 leraret, & pro accepto a se beneficio gra-
 tum animum afferret. Michaeli vero
 Stratiotico denunciari iussit; e Regia ex-
 cederet, jam alteri destinata. Unde
 omnibus perspectum factum est, Michael-
 em Cerularium contrariam mentem si-
 mulasse, & seditionis non conscium mo-
 do, sed etiam auctorem extitisse. Mi-
 chael Stratioticus ex Metropolitidis ad se
 missis & petentibus, ut Imperio se abdi-
 caret, quæsit, quam mercedem, si ob-
 seque-

sequeretur, sibi Patriarcha promitteret, Sæculum XI.
A.C. 1057.
illisque respondentibus, fore, ut ipsi Regnum Cœli obtingeret, protinus purpuram ceteraque Dignitatis insignia abjicit, & e Palatio descendit, quasi vero magno suo merito Imperium reliquisset, quod amplius servare non poterat. Sceptrum uno anno & decem diebus rotaverat. Altera die prima Septembris Comnenus Constantinopolim intrat, & in Magna Ecclesia solemniter a Patriarcha coronatur.

Isaacus Comnenus ortus ex antiqua *Cang. famil.*
Byz. 28.
familia, quæ ex Italia advenisse credebatur, patrem habuit Manuelem, sub Imperatore Basilio *Bulgaroſtano* toti Orienti præfectum, qui ante Imperatorem facis cedens, ejusdem præsidio filios, quos relinquebat, commendavit. Erant Manueli duo filii Isaacus & Joannes, quem *Curopol.*
p. 808.
Isaacus, Imperium consecutus, Curopalatam & deinde Domesticorum Præfectum creavit. Ex posteris hujus Joannis plures in Imperiali folio fulserunt. Isaacus belli peritissimus, quæ sub regno Antecessorum suorum errata fuerant emendare, & ærarium exhaustum implere studuit. Eo consilio quorundam monasteriorum opes accidit, & postquam rationem iniri jussisset, quantum singulis monachis sustentandis, salva paupertate, quam voto edito promississet, sufficeret,

T t 2

super.

Sæculum XI. A.C. 1057. superflua ad utilitatem Reipublicæ con-
vertit. Id non nullis sacrilege factum
videbatur, alii econtra æquitatem Prin-
cipis laudabant, monachis adimentis oc-
casionem, ne in deliciis vivere & vicinis
suis lites movere possent. (*)

p. 807. Isaacus Imperator Magnæ Ecclesiæ
Constantinopolitanæ potestatem reddi-
dit, libere sua negotia Imperatore incon-
sulto pertractandi, cumque ejus Ante-
cessores Oeconomos redditibus præfice-
rent, & custodes thesauri Ecclesiastici
constituerent, ipse omnia tam circa res,
quam personas Patriarchæ arbitrio reli-
quit. Antiquam quoque consuetudinem
circa

(*) Wenn die reichen Klöster in der That dem
Staate schädlich waren, so hat Isaacus Comne-
nus gerecht und klug gehandelt, daß er ihnen das
überflüssige entzogen. Die Protestanten aber ge-
hen zu weit; ja reden und handeln wider die Bil-
ligkeit und die Lehre Jesu Christi, wann sie die
Klöster gar abgeschafft wissen wollen. Der Herr
Windheim in seinen Erklärungen über Mosheims
Kirchenrecht im ersten Hauptstück sagt: es habe
in der Kirche die Meinung eines eingebildeten Ver-
dienstes der freywilligen Armuth eingerissen. Al-
lein, Herr Windheim, die Verdienste einer frey-
willigen Armuth bestehen nicht in einer Einbil-
dung. Denn Christus sagt im Evangelio Matth.
XIX. Si vis perfectus esse, vade, vende quæ
habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in
cælo;

circa jura Episcoporum in Ordinationibus & pensionibus Parochialibus reve-
xit, nempe pro Ordinatione simplicis Clerici vel Lectoris petere licebat unum nummum aureum, pro Ordinatione Diaconi tres, itidemque tres pro Presbyteri Consecratione, & universim septem. A Parochia, quæ triginta patresfamilias numerabat, accipere poterant unum nummum aureum, duos argenteos, unum vervecem & alia, quæ enumerantur. Ab aliis parochiis pro numero Fidelium pensiones varie exigebant. Ex his in Ecclesia Græcorum Ordinationes gratis non fuisse collatas videmus.

Sæculum XI.
A.C. 1057.

Jus Græco.
Rom. lib. 2.

p. 121.

v. *Cang.*

Glos. Sar.

Gr. p. 578.

T t 3 §. XXVI.

cælo; & veni, sequere me. Wiederum lesen wir an eben diesem Ort die Worte des Heiligen Petrus v. 27. Tunc respondens Petrus, dixit ei, ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Da sehen wir, daß Christus die freywillige Armuth den Christen gerathen habe, damit sie ihnen einen Schatz in dem Himmel sammelten, und daß der Heil. Petrus geglaubet habe, solche verdiene eine Belohnung, weil es Christus versprochen hätte. Der Herr Windheim aber will es besser verstehen, als der Heil. Petrus. Für wahr ein mißliches Ding, wenn jemand ohne Zeugnisse der Kirche sich die Auslegung der Heiligen Schrift anmasset.